

NIEUSTANNIE MÓDLICIE SIĘ O JEDNOŚĆ

List Rady ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski na stulecie Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan

(18-25 stycznia 2008)

Umiłowani w Chrystusie Bracia i Siostry,

W dniach od 18 do 25 stycznia chrześcijanie na całym świecie wspólnie obchodzą Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Wyboru tej daty dokonał przed stu laty anglikański duchowny Paul Wattson (w rzymskokatolickim kalendarzu dzień 18. stycznia był wówczas świętem Katedry Piotra Apostoła, a 25 stycznia - jak to jest do dzisiaj - Świętem Nawrócenia Apostoła Pawła). Dobrze się złożyło, że jubileuszowym obchodom tego Tygodnia przyświeca wezwanie „Nieustannie się módlcie!”, zaczerpnięte z Pierwszego Listu św. Pawła Apostoła do Tesaloniczan (1 Tes 5, 17). Zostało ono umieszczone przez Apostoła wśród cennych wskazań życiowych: „Prosimy was, bracia, abyście napominali niesfornych, pocieszali bojaźliwych, umacniali słabych, wszystkim okazywali cierpliwość. Uważajcie, aby nikt nie odpłacał złem za zło, ale sobie nawzajem i wszystkim zawsze starajcie się wyświadczać dobro. Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie, za wszystko dziękujcie. Taka jest bowiem wola Boga w Jezusie Chrystusie wobec was” (1 Tes 5, 14-18). II Sobór Watykański uczy, że osiągnięcie jedności chrześcijan przerasta ludzkie siły i zdolności. Dlatego dziełu ekumenicznemu bardzo potrzebna jest modlitwa.

Brak jedności chrześcijan jawnie sprzeciwia się woli Chrystusa, jest zgorzeniem dla świata i szkodzi głoszeniu Ewangelii (por. *Unitatis redintegratio*, 1 [DE]). Dobrze pojmowany ekumenizm jest „drogą Kościoła” i imperatywem chrześcijańskiego sumienia oświeconego wiarą i kierowanego miłością (por. *Ut unum sint*, 8 [UUS]). O odnowienie pełnej i doskonałej jedności chrześcijan ma się troszczyć cały Kościół, zarówno wierni, jak i ich pasterze, każdy wedle własnych sił (por. DE, 5).

Działania ekumeniczne są obecnie realizowane na trzech płaszczyznach: duchowej, doktrynalnej i praktycznej. Ekumenizm duchowy - jak uczy ostatni Sobór - to modlitwa, zwłaszcza wspólna, to nawrócenie serca i świętość życia chrześcijan. Im bardziej chrześcijanie są bliżej Chrystusa, tym są bliżej siebie. Ten rodzaj ekumenizmu jest duszą całego ruchu ekumenicznego. Ekumenizm doktrynalny natomiast polega na dialogu między teologami, którzy rozważają słowo

Boże i bogactwo swoich tradycji wyznaniowych, by w ten sposób jak najpełniej odczytać zamysł Boży. Ekumenizm praktyczny przejawia się we współdziałaniu chrześcijan w dziedzinie społecznej, zwłaszcza w celu ulżenia nędzy duchowej i materialnej, lepszego wychowania młodego pokolenia, wsparcia rodziny, utrwalenia pokoju, rozwoju kultury, różnych dziedzin wiedzy i sztuki.

Do kultywowania ekumenizmu praktycznego zachęcał Polaków Benedykt XVI podczas swojego pobytu w naszej ojczyźnie w 2006 r. Mówił wówczas: „Dostrzegamy, że na polu ekumenicznym dokonał się znaczący postęp, a jednak ciągle oczekujemy czegoś więcej. Pozwólcie, że bardziej szczegółowo zwrócę (...) uwagę na dwie kwestie. Pierwsza dotyczy spraw związanych z posługą charytatywną Kościołów. Tak wielu naszych braci oczekuje od nas daru miłości, zaufania, świadectwa, konkretnej pomocy duchowej i materialnej. (...) Druga kwestia (...) dotyczy życia małżeńskiego i rodzinnego. (...) W dzisiejszym świecie (...) coraz częściej na założenie rodziny decydują się młodzi ludzie wywodzący się z różnych tradycji, religii, różnych wyznań chrześcijańskich. (...) Może (...) taka decyzja zapoczątkuje w praktyce swego rodzaju laboratorium jedności. Potrzebne są jednak do tego wzajemna życzliwość, zrozumienie i dojrzałość w wierze obu stron, jak i wspólnot, z których się wywodzą” (Benedykt XVI, *Jedności nie zdołamy „zaprowadzić” jedynie własnymi siłami*. Przemówienie podczas spotkania ekumenicznego w Kościele Świętej Trójcy w Warszawie, 25 maja 2006 r.).

Polska może poszczycić się wieloma dokonaniem na poszczególnych płaszczyznach ruchu ekumenicznego – nie tylko w przeszłości pokojowym współistnieniem wielu wyznań na terenach wielokulturowej Rzeczypospolitej, ale także w czasach najnowszych. Należy wspomnieć, że Polska Rada Ekumeniczna powstała (1946) jeszcze przed Światową Radą Kościołów (1948). Także *Deklaracja Kościołów chrześcijańskich w Polsce o wspólnym uznaniu sakramentu chrztu*, podpisana 23 stycznia 2000 r., jest czymś wyjątkowym co najmniej w skali europejskiej. Do kalendarza kościelnego życia w Polsce na stałe wszedł styczniowy Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Także w innych miesiącach urządzone są stałe cykle nabożeństw, Dróg Krzyżowych, pielgrzymek. Na uznanie zasługuje ekumeniczna działalność twórców kultury. Od 2000 r. charakter ekumeniczny ma Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom prowadzone przez trzy organizacje charytatywne: rzymskokatolicką *Caritas*, ewangelicką *Diakonię* i prawosławny *Eleos*. Istnieje również współpraca między uczelniami oraz wydawnictwami. Co roku organizowane są Ekumeniczne Dni Biblijne. Ekumeniczny przekład Nowego Testamentu i Psalmów na język polski ma szczególną wagę dla chrześcijańskiej jedności, zarówno na płaszczyźnie duchowej, jak i intelektualnej. Nadal prowadzonych jest wiele dialogów dwustronnych i wielostronnych, a zwłaszcza prace nad nieodzowną ekumeniczną instrukcją pastoralną na temat małżeństw o różnej przynależności wyznaniowej.

Niemal 40 lat temu w kościołach całego kraju odczytano pierwszy w historii List Episkopatu Polski na temat ekumenizmu pt. *O dążeniu do jedności chrześcijan* (23 X 1968). Księża biskupi pisali w nim m. in.: „Wprawdzie w porównaniu z katolikami liczba chrześcijan prawosławnych, ewangelików i innych Wspólnot

chrześcijańskich jest w Ojczyźnie naszej procentowo niewielka, ale Bóg nie mierzy serc ludzkich liczbami, lecz miarą wiary, nadziei i miłości”.

Powodzenie w dążeniu do pełnej i widzialnej jedności zależy od otwarcia się na prawdę i od dialogu, który służy wspólnemu szukaniu prawdy z poszanowaniem własnej tożsamości. Dlatego działaniem na wskroś ekumenicznym jest stawanie się uczniem Chrystusa, karmienie się słowem Bożym i poznawanie nauki własnego Kościoła, rzetelna katecheza, czytelne świadectwo chrześcijańskiego życia, głębokie uczestnictwo w liturgii oraz wytrwała modlitwa. Chociaż na obecnym etapie wysiłków ekumenicznych nie ma wspólnej Eucharystii, to jednak wspólna modlitwa jest możliwa. „Gdy chrześcijanie modlą się razem, wówczas cel, jakim jest zjednoczenie, wydaje się bliższy. Długa historia chrześcijan znaczonego wielorakim rozbięciem, wydaje się jakby układać na nowo, dążąc do Źródła swej jedności, którym jest Jezus Chrystus” (UUS, 22). To On, Pan Kościoła i dziejów, przez swego Ducha modli się pierwszy „w nas”, „z nami” i „za nas” (tamże): „Aby wszyscy byli jedno” (J 17, 21). O tę jedność, Bracia i Siostry, wspólnie z Chrystusem „nieustannie się módlmy” (por. 1Tes 5, 17).

Biskup Tadeusz Pikus
Przewodniczący Rady ds. Ekumenizmu
Konferencji Episkopatu Polski

Jasna Góra, 22 listopada 2007 r.

KURIA METROPOLITALNA WROCŁAWSKA

L.dz. 1588/2007

Zarządzenie

Powyższy List Rady ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski należy odczytać podczas wszystkich Mszy świętych w kościołach i kaplicach Archidiecezji Wrocławskiej w niedzielę 20 stycznia 2008 r.

Wrocław, 18.12.2007 r.

WIKARIUSZ GENERALNY